

THẨM QUYỀN KINH THÁNH TRONG TRUYỀN BÁ PHÚC ÂM

Thẩm quyền Kinh Thánh trong Truyền bá Phúc âm (*Biblical Authority in Evangelism*) là một bài viết của Nhà Truyền bá Phúc âm Billy Graham đăng trên Tạp chí *Christianity Today* ngày 15 tháng 10 năm 1956. Trong bài viết này, Graham trình bày những luận giải về thẩm quyền của Kinh Thánh, xem đó là yếu tố then chốt trong công cuộc truyền bá phúc âm. Ông cũng thuật lại những trải nghiệm cá nhân, và cho biết chính sự nhận thức về thẩm quyền của Kinh Thánh đã làm thay đổi con người và chức vụ của ông như thế nào. Sau đây là phần trích dịch bài viết:

Đó là một ngày oi bức, những cơn gió nóng bốc những đám bụi mù xoay tròn trên con đường quanh co dọc bờ biển Galilee. Khắp nơi, mọi người đang ngóng trông. Có những tiếng nói đầy háo hức vút cao như lời chào thăm của bạn hữu. Có những nhóm người xuôi theo mọi ngã đường đổ về Galilee. Người ta đang loan truyền với nhau rằng **Chúa Giê-xu** đang trên đường về Galilee.

Đột nhiên, Chúa Giê-xu và các môn đệ xuất hiện trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ mà con đường Capernaum băng ngang. Theo sau Ngài là một đám đông qui tụ về đây từ Decapolis, **Jerusalem**, Judea và vùng đất bên kia sông Jordan.

Người ta nói với nhau, “Giê-xu đang đến”. Những cư dân Bethsaida và Capernaum cũng nhập bọn. Họ bước theo sau nhóm mười ba người trong trang phục giản dị là những chiếc áo rộng. Khi đoàn người lên đến đỉnh đồi, những làn gió nhẹ làm dịu phần nào hơi nóng, Chúa Giê-xu dừng lại, Ngài ra hiệu cho mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mọi người đều cảm nhận được một điều gì trọng đại sắp xảy ra. Đây là thời khắc được nắm bắt và lưu giữ cho sự vĩnh hằng. Đám đông lặng lẽ chờ đợi, Chúa Giê-xu bước lên một tảng đá lớn và ngồi trên đó. Mọi người im lặng ngược nhìn trông đợi. Rồi thì, Ngài mở miệng và bắt đầu phán dạy.

Những điều Chúa Giê-xu phán dạy ở đó, trên núi phước hạnh ở xứ Palestine xa xôi, đã tỏa sáng rực rỡ trên những trang sử ký. Đó là những lời siêu phàm, uy nghiêm, và thâm thúy đã từng được phán dạy trong ngày ấy. Trong phong cách giản dị, Chúa Giê-xu soi tỏ cho người nghe ý nghĩa sâu nhiệm của các điều răn ban truyền bởi **Thiên Chúa**, và dạy cho họ biết một lối sống mới.

Không ai từng nghe Chúa Giê-xu phán dạy mà không thay đổi. Sức mạnh nào đã khiến Ngài thuyết phục được đám đông này?

“Vả, khi Chúa Giê-xu vừa phán những lời ấy xong, đoàn dân lấy đạo Ngài làm lạ; vì Ngài dạy như là có quyền.” (Matthew 7:28,29). Như vậy, thẩm quyền ấy có phải là một phần trong thánh chức của Chúa Cơ Đốc trong những ngày Ngài sống trên đất?

Các nhà tiên tri **Cự Ước** cũng đã rao giảng với thẩm quyền. Đây không chỉ đơn giản là kỹ năng hùng biện. Cũng không phải là nhờ lòng tin của người nghe đối với sự chính trực của các nhà tiên tri. Sức mạnh thuyết phục của họ không có gì khác hơn là niềm xác tín của người biết mình được chọn để rao truyền sự mặc khải thiên thượng. Qua các trang Cự Ước, chúng ta dễ dàng tìm thấy các tiên tri Isaiah, Jeremiah, Hoseah, và những tiên tri khác luôn xác quyết rằng, “Lời của Chúa truyền cho tôi,” hoặc “Chúa phán như vậy”. Do đâu mà các tiên tri đầy nhiệt huyết thời xưa đi ra rao giảng với thẩm quyền? Chỉ đơn giản là vì họ không hề rao bảo lời của chính mình, nhưng họ đi ra với nhận thức sâu sắc và rõ ràng rằng mình chỉ là công cụ được Thiên Chúa sử dụng để tuyên rao Lời của Ngài.

Thẩm quyền của Chúa Giê-xu là lớn hơn thẩm quyền của các tiên tri. **Cơ Đốc giáo** xác quyết rằng chỉ một mình Ngài là Thiên Chúa hóa thân thành người, bước vào lịch sử nhân loại; mọi lời Ngài phán dạy đều là lời của Đấng Thần Nhân. Cũng cần biết rằng, khi phán dạy Chúa Giê-xu vẫn thường trích dẫn lời các nhà tiên tri Cự Ước, xem đó là sự mặc khải có thẩm quyền. Sự nhận thức trọn vẹn Ngài là Đấng Messiah, và thẩm quyền của Ngài trong tư cách là Con của Thiên Chúa, đã được kết hợp với sự tôn trọng cao nhất dành cho Cự Ước như là lời ký thuật ý chỉ của Thiên Chúa.

THẨM QUYỀN KINH THÁNH TRONG TRUYỀN BÁ PHÚC ÂM

Chỉ cần đọc lướt qua các trang sử của hội thánh, chúng ta có thể dễ dàng nhận thấy rằng những con người vĩ đại trên tòa giảng và trong ngòi bút, từ **Augustine** đến **Wesley**, đều dựa vào **Kinh Thánh** để thiết lập thẩm quyền cho mình. Như thế, họ đã theo một tiền lệ thiêng liêng được thánh hóa bởi Chúa Giê-xu và các **sứ đồ**.

Năm 1949, tôi bị vây hãm và chao đảo bởi nhiều nỗi hoài nghi liên quan đến Kinh Thánh. Tôi nghĩ rằng mình đã nhận ra nhiều điều mâu thuẫn trong Kinh Thánh. Tôi không thể dung hòa chúng với những điều tôi biết về Thiên Chúa. Khi đứng trên tòa giảng, tôi thấy mình hoàn toàn không có thẩm quyền để rao giảng lời Chúa, mà thẩm quyền ấy lại là đặc điểm của các nhà thuyết giáo vĩ đại thời xưa. Cũng giống hàng trăm sinh viên chủng viện khác, tôi vướng vào cuộc tranh chấp quyết liệt giữa tri thức và đức tin. Tôi biết rằng cuộc chiến này sẽ quyết định cho tương lai của tôi và chức vụ của tôi.

Tháng Tám năm ấy, tôi được mời đến *Forest Home*, một trung tâm hội nghị của giáo hội **Trưởng Lão** trên vùng đồi núi ngoại ô **Los Angeles**. Tôi nhớ mình lúc ấy đang lê bước trên con đường mòn dẫn vào rừng, tâm linh tôi đang tranh chấp với Chúa, vật lộn với những hoài nghi, linh hồn tôi như đang ở giữa lần tên mũi đạn. Trong tận cùng tuyệt vọng, tôi quyết định đầu phục Thiên Chúa hằng sống như được mặc khải trong **Kinh Thánh**. Tôi quỳ xuống đất, quyền Kinh Thánh mở ra trước mặt, và bắt đầu cầu nguyện: “Lạy Chúa, có nhiều điều trong Sách này con không thể hiểu. Nhưng như Ngài đã phán dạy, *Người công bình thì sống bởi đức tin mình.*^[1] Tất cả những gì con nhận lãnh từ Ngài, con đã nhận lãnh bằng đức tin. Ngay tại đây, vào lúc này, con chấp nhận Kinh Thánh là Lời của Ngài. Con nhận lãnh trọn vẹn, và không nghi ngờ gì hết. Những điều gì con chưa thể hiểu, con sẽ chờ đợi cho đến khi có thêm sự soi sáng từ Chúa. Nếu đẹp ý Ngài, xin ban cho con thẩm quyền khi con rao giảng Lời Chúa, và bởi thẩm quyền ấy, xin cáo trách con về tội lỗi, và đem các tội nhân đến với Cứu Chúa.”

Sáu tuần sau, tôi xúc tiến chiến dịch truyền bá phúc âm ở Los Angeles. Chiến dịch ấy đã đi vào lịch sử. Suốt trong thời gian ấy, tôi đã khám phá bí quyết làm thay đổi mục vụ của tôi. Không còn có chứng minh Kinh Thánh là chân lý, tôi tin rằng Kinh Thánh là chân lý, và niềm xác tín ấy được truyền dẫn đến người nghe. Lặp đi lặp lại nhiều lần, tôi nghe mình nói, “Kinh Thánh chép như thế,” Tôi cảm nhận được rằng tôi chỉ đơn thuần là một giọng nói được Chúa Thánh Linh sử dụng để truyền đạt Lời Ngài.

Thẩm quyền tạo ra đức tin. **Đức tin** dẫn đến sự đáp ứng, và hàng trăm người chịu thuyết phục tiến đến tiếp nhận Chúa Cơ Đốc. Chiến dịch truyền bá phúc âm ấy, dự định kéo dài trong ba tuần lễ, đã kết thúc sau tám tuần, với hàng trăm ngàn người đến dự. Những đám đông ấy không phải tìm đến để nghe những bài hùng biện vĩ đại, cũng không phải vì họ quan tâm đến những ý tưởng của tôi. Tôi nhận ra rằng họ đang khao khát lắng nghe những điều Thiên Chúa phán dạy qua Lời Thánh.

Tôi cảm thấy mình như đang có một thanh kiếm sắc trong tay, bởi quyền năng của Lời Chúa, những nhát chém xuyên thấu vào tâm thức người nghe, cáo trách lương tâm và dẫn họ đến sự đầu phục Thiên Chúa. Há chẳng phải Kinh Thánh đã chép, “*Vì lời của Thiên Chúa là lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến nỗi chia hồn, linh, cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.*” (Hebrew 4: 12)

Tôi nhận ra rằng Kinh Thánh trở nên như ngọn lửa trong tay tôi. Ngọn lửa làm thiêu rụi sự vô tín trong lòng người và thúc giục họ tiến đến chấp nhận Chúa Cơ Đốc. Lời Chúa trở nên như búa đập vỡ những tâm lòng khô cứng và khiến họ trở nên giống như Thiên Chúa. Chẳng phải Ngài đã phán, “*Ta sẽ khiến lời ta nên như lửa trong miệng người,*” (Jeremiah 5: 14) và “*Lời ta há chẳng như lửa, như búa đập vỡ sao?*” (Jeremiah 23: 29).

Tôi nhận ra rằng những điều tôi có thể làm là lập một khung bài giảng, đưa vào đó những câu Kinh Thánh thích hợp cho mỗi điểm nhấn, rồi phó thác mình vào cánh tay toàn năng của Thiên Chúa để Ngài thuyết phục người nghe tiếp nhận Chúa Giê-xu. Tôi nhận ra rằng mình không còn phụ thuộc vào sự khôn khéo, thuật hùng biện, các kỹ năng kích động tâm lý đám đông, nghệ thuật minh họa,

THẨM QUYỀN KINH THÁNH TRONG TRUYỀN BÁ PHÚC ÂM

hoặc trích dẫn danh ngôn. Mỗi ngày tôi càng phụ thuộc vào chính Kinh Thánh, và càng được Chúa chúc phúc.

Càng đi nhiều và trải nghiệm nhiều, tôi càng nhận ra rằng ở khắp nơi trên thế giới con người đang khao khát nghe Lời Chúa. Ngày xưa người ta đi vào đồng vắng để nghe Giảng Báp-tít rao giảng “Chúa phán như vậy” thế nào thì con người hiện đại, trong sự hoang mang, thất vọng, và bối rối, sẽ tìm đến nghe chúng ta rao giảng Lời Chúa với thẩm quyền.

Tôi không chủ trương tôn thờ Kinh Thánh. Tôi không khuyên các bạn sùng bái Kinh Thánh theo cách người chiến binh sùng bái thanh kiếm, hoặc các phẫu gia sùng bái con dao mổ. Tôi chỉ kêu gọi chúng ta hãy trở lại với sự thuyết giảng tập chú vào Kinh Thánh, với cung cách truyền bá phúc âm mà không cần biện minh dông dài hoặc lấp liếm mơ hồ. Chúng ta cần phải nói với niềm xác tín, “Chúa phán như vậy”...

Lời nói luôn cần đến thẩm quyền và sự khẳng quyết. Người ta đã quá chán chường những giáo lý mơ hồ, bất định. Niềm tin khích lệ tinh thần, nhưng sự hoài nghi gây ra chán nản. Chẳng mang đến điều gì ích lợi cho tâm lý và tâm linh con người khi Kinh Thánh bị báng bỏ. Một thế hệ từng tự ám ảnh mình với những luận thuyết phê bình Kinh Thánh đã nhận ra rằng họ nghi ngờ ngay cả sự mặc khải thần thượng.

Niềm xác tín của tôi là nếu Phúc âm được rao giảng với thẩm quyền, người nghe sẽ bị cáo trách về tội lỗi. Nếu Phúc âm mời gọi mọi người tiến tới chấp nhận một lối sống mới, nếu Phúc âm được tuyên rao với quyền năng của Chúa Thánh Linh, thì thông điệp xuyên thấu, chia cắt và thiêu đốt lòng người của Phúc âm cần phải là nền tảng cho sự rao giảng của chúng ta.

Từ trải nghiệm truyền bá phúc âm trên khắp nước Mỹ, tôi tin rằng người Mỹ bình thường sẽ chịu lắng nghe thông điệp Cơ Đốc nếu thông điệp ấy được bao phủ bởi thẩm quyền, và được tuyên rao như thế chính Thiên Chúa phán dạy qua Lời của Ngài.

Chẳng phải chúng ta vẫn luôn hành xử thẩm quyền trong các lĩnh vực của cuộc sống? Toán học có những quy tắc, công thức và đẳng thức của nó; nếu không tôn trọng chúng, chúng ta không thể nào giải những bài toán.

Còn trong âm nhạc có luật hòa âm và tiết tấu. Những kiệt tác âm nhạc của các thời đại đều được sáng tác theo những quy luật. ...

Mọi hoạt động trí tuệ đều phải được thực hiện trong nền trật tự của thẩm quyền.

Tôi sử dụng mệnh đề “Kinh Thánh phán” bởi vì Lời Chúa là nền tảng thẩm quyền của đức tin. Tôi không phân biệt thẩm quyền của Thiên Chúa với thẩm quyền của Kinh Thánh bởi vì tôi tin rằng Thiên Chúa đã bày tỏ ý chỉ của Ngài trong Kinh Thánh...

Không cần phải pha trộn chân lý, cũng không cần phải thỏa hiệp đối trong những tín lý căn bản của Kinh Thánh. Tôi nhớ một nhận xét của Goethe sau khi ông nghe một mục sư trẻ tuổi thuyết giáo, “Khi đến nghe một bài thuyết giáo, có thể tôi sẽ không đồng ý với những gì tôi nghe, nhưng tôi muốn thấy nhà thuyết giáo phải tin quyết vào những điều người ấy rao giảng.” Ngay cả một người vô tín cũng không thể tôn trọng người không có đủ can đảm để tuyên rao những điều mình tin tưởng.

Hầu như chẳng có sự sáng tạo gì hết dành cho cậu bé đưa thư. Nhiệm vụ duy nhất của người đưa thư là mang thông điệp đến cho người nhận theo địa chỉ đã ghi. Có thể cậu ấy không thích làm công việc này – một tin xấu hoặc những điều đau lòng cho người nhận. Nhưng cậu bé đưa thư không được phép dừng lại trên đường, mở phong bì và thay đổi nội dung. Bản phận của cậu ấy là chuyển giao thông điệp.

Chúng ta, những người rao giảng phúc âm, đang có Lời Thiên Chúa. Chúa chúng ta phán, “Hãy đi, đem thông điệp này đến cho thế giới đang chết.” Ngày nay, có nhiều sứ giả đã bỏ quên thông điệp

THẨM QUYỀN KINH THÁNH TRONG TRUYỀN BẢ PHÚC ÂM

ấy, những người khác xé bỏ nó, và thay thế bằng thông điệp của chính mình. Một số xóa bỏ một phần thông điệp, trong khi những người khác lớn tiếng rêu rao rằng Chúa không hề muốn nói như thế. Có những người nói rằng họ không muốn chuyển giao thông điệp, bởi vì chúng là những tác phẩm của con người, mà con người thì luôn mắc sai lầm.

Hãy tự nhắc nhở rằng chúng ta là những người đi ra gieo giống cho Thiên Chúa. Sẽ có những hạt giống rơi vãi dọc đường, và những hạt khác rơi vào bụi gai. Nhưng bản phận của chúng ta là tiếp tục gieo giống. Chúng ta không được phép ngừng tay bởi vì đất quá cần cỗi.

Chúng ta là những người đang cầm giữ ngọn đèn trong tay, chúng ta phải để đèn soi sáng. Có thể chỉ là ánh nến chập chùng trong đêm tối, nhưng công việc của chúng ta là giữ cho nó tiếp tục sáng.

Chúng ta là những chiến binh cầm kèn xung trận. Dù bị chìm lấp trong trong sự náo động hỗn loạn của bãi chiến trường, chúng ta vẫn phải thổi vang tiếng kèn báo động cho những người đang bị nguy hiểm.

Chúng ta là những người cố nhóm lên ngọn lửa cho thế giới đang bị đóng băng bởi lòng thù hận và tính vị kỷ. Dù ngọn lửa chập chờn chẳng có chút hơi ấm, chúng ta vẫn phải giữ cho ngọn lửa tiếp tục cháy.

Chúng ta đang ra sức phá vỡ tình trạng bế tắc bằng những nhát búa. Dù chúng chỉ làm đau tay, chúng ta phải tiếp tục gắng sức.

Chúng ta là những chiến sĩ với thanh kiếm trên tay. Có thể những nhát chém đầu đều không trúng đích, và xem ra càng cố sức chúng ta càng vô vọng. Dù vậy, chúng ta không được quyền buông vũ khí.

Chúng ta có bánh cho thế gian đang đói khát. Dù mọi người đang hối hả nuôi mình bằng những thứ khác hơn là Bánh Sự Sống, chúng ta vẫn phải đi ra cung ứng Bánh Sự Sống cho linh hồn của họ.

Chúng ta có nước cho những linh hồn đang khô nê vì khát. Chúng ta phải đứng lên và tiếp tục kêu lớn tiếng, *“Hỡi những kẻ nào khát, hãy đến suối nước!”*^[2]

Hãy xem Kinh Thánh là tâm điểm của thuyết giáo. Chúa Giê-xu đã hứa với chúng ta rằng rồi thì hạt giống sẽ tìm thấy đất tốt, sẽ mọc lên và kết quả. Lửa nhiệt huyết sục sôi trong lòng chúng ta rồi sẽ trở thành ngọn lửa thiêng hâm nóng những tấm lòng băng giá và dẫn họ đến với Chúa Cơ Đốc. Những nhát búa rồi sẽ làm tan vỡ những trái tim khô cứng, và khiến họ đầu phục Thiên Chúa với những giọt nước mắt ăn năn. Mũi gươm sẽ đâm thủng giáp trụ **tội lỗi** và chém đứt tính tự mãn và lòng kiêu hãnh, rồi mở lòng người ra để họ có thể tiếp nhận **Chúa Thánh Linh**. Những người đói khát rồi sẽ đến nhận lãnh Bánh Sự Sống, những linh hồn khao khát rồi sẽ tìm thấy Nước Sự Sống.

Hãy rao truyền Kinh Thánh với thẩm quyền! Chắc chắn bạn sẽ chứng kiến sự biến chuyển kỳ diệu trong mục vụ của mình!

Suru tầm

Mục sư Đặng Hồng Ân

**MỌI CUỘC PHẢN HƯNG ĐỀU BẮT ĐẦU TỪ VIỆC TIN VÀO THẨM QUYỀN
LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI**